

Františkovo slovo

č. 154

Ježíš nám neodnímá kříž, nýbrž nese ho s námi

Mons. Antoniazzi: Sahara je ještě větším hřbitovem migrantů než Středozemní moře

Heroické obětování života může vést k blahorečení, potvrzuje nový papežský dokument

Kanadští biskupové: Zákon o genderu ohrožuje svobodu slova

Jsou děti z rodin a homosvazků opravdu stejné?

Anselm Grün: Zvu evangelíky k přijímání. Maria? Není odlišná od nás hříšníků

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Ježíš nám neodnímá kříž, nýbrž nese ho s námi

Vatikán. Nejméně dvacet tisíc lidí se dnes na Svatopetrském náměstí shromáždilo k pravidelné polední modlitbě Anděl Páně s Petrovým nástupcem. Papež František ve své promluvě komentoval evangelium 14. neděle v liturgickém mezidobí (Mt11,25-30) a v jejím závěru řekl:

„Pán nás očekává, a to neustále – nikoli proto, aby magicky vyřešil naše problémy, nýbrž aby nás posílil. Ježíš nás nezbavuje životní tíže, nýbrž úzkosti srdce. Neodnímá nám kříž, ale nese ho s námi. Spolu s Ním je však každé břemeno lehké (srov. v.30), neboť On dává občerstvení, které hledáme. Když Ježíš vstupuje do života, dostavuje se pokoj – onen pokoj, který zůstává také ve zkouškách a utrpení. Pojdme proto k Ježíši, věnujme mu svůj čas, setkávejme se s ním denně v modlitbě, v důvěřivém a osobním hovoru, obeznamujme se důvěrně s jeho Slovem, beze strachu objevujeme jeho odpuštění, sytíme se jeho Chlebem života. Takto budeme cítit Pánovu lásku a útěchu“.

Po společné mariánské modlitbě Svätý otec udělil apoštolské požehnání.

PLNÉ ZNĚNÍ dnešní papežovy promluvy je [ZDE](#).

Mons. Antoniazzi: Sahara je ještě větším hřbitovem migrantů než Středozemní moře

Tunis. „Jako církve se snažíme pomáhat všem migrantům a přesvědčit je, že lepší pro ně bude vrátí-li se domů živí a zdraví než utonou-li ve Středozemním moři, ale není to snadné“ – říká arcibiskup hlavního města Tuniska, mons. Ilario Antoniazzi na otázku, co je dnes v této zemi prioritou. Nejvyšší představitel nevelké křesťanské obce v této severoafrické zemi to řekl informační agentuře SIR při Italské biskupské konferenci během své nedávné návštěvy Říma. Tunisko se stalo tranzitní zemí pro migranty ze subsaharské Afriky. Odcházejí odtud do Libye, kde se nalodují na gumové čluny mířící směrem k Itálii, kam jich týdně přichází kolem deseti tisíc.

Tunisko má k italským břehům podstatně blíže než Libye, ale tamější vládě se obchodu s migranty podařilo zamezit. „Odcházejí s představou, že Evropa je ráj - vysvětluje arcibiskup Antoniazzi – ale nedokáží se vrátit. Přestože se stali svědky utonutí svých druhů, vydávají se na cestu po moři, protože nemají odvahu vrátit se domů a říci »měl jsem strach«. Byla by to ostuda. Aby si mohli zaplatit cestu, která stojí vysoké částky, jsou nuceni prodat svá pole, ba i domy. Kdyby se však trochu zamysleli, zjistili by, že se doma s toutéž částkou mohou pustit do nějakého vlastního projektu.“

„Nemluví se také o tom, že nejen Středozemní moře je velký hřbitov migrantů, ale že mnohem větším hřbitovem je Sahara,“ pokračuje tuniský arcibiskup. „Pokud vypluje člun, dříve či později se to ví, ale neví se, kolik lidí cestou do Tuniska zemřelo na poušti žízni anebo jako oběti zločinů. Naslouchat vyprávění těch, kterým se podařilo do Tuniska dostat, je něco úděsného,“ říká mons. Ilario Antoniazzi. Na otázku, kam se podělo tzv. arabské jaro, říká italský duchovní působící v Tunisku: „Žádné arabské jaro nikdy neexistovalo, i když Tunisko z toho vyšlo s menšími škodami než jiné země. U nás existuje duch svobodného smýšlení. Nenazval bych to demokracií, protože demokracie je cíl dlouhé a namáhavé cesty, ale určitá změna nastala.“ Paradoxně je však Tunisko jednou ze zemí, odkud se rekrutovalo nejvíce bojovníků samozvaného islámského státu, přibližně kolem 7 tisíc, dodává biskup Antoniazzi, a dnes se v zemi mnoho diskutuje o tom, zda tyto muže přijmout zpátky, až se budou vracet a jak s nimi potom naložit. Také v souvislosti s tím panují v zemi obavy z budoucího vývoje. Budoucnost působí větší strach než přítomnost,“ říká arcibiskup Tunisu, mons. Ilario Antoniazzi.

Heroické obětování života může vést k blahořečení, potvrzuje nový papežský dokument

Vatikán. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13) – tento verš z Janova evangelia uvozuje a zároveň opatřuje titulem (*Maiorem hac dilectionem*) apoštolský list, který dnes zveřejnil papež František formou *motu proprio*, tedy z vlastní iniciativy. Dokument otevírá novou cestu k beatifikaci pro věřící, kteří v následování Krista obětovali svůj život, ačkoli přímo nepodstoupili mučednictví, ani u nich nelze potvrdit heroičnost ctností. Jejich hrdinská oběť života podníčená a podporovaná milosrdnou láskou však zaslouží stejný obdiv a je vzorem pravého, naplněného a příkladného připodobnění se Kristu, zdůrazňuje Svatý otec. Kandidát blahořečení musí v tomto případě vyhovovat pěti požadavkům – dokument vypočítává svobodné a dobrovolné obětování života a hrdinské přijetí *propter caritatem* jisté smrti v krátkodobém časovém úseku, dále vazbu mezi obětováním života a předčasnou smrtí, alespoň běžný stupeň křesťanských ctností před obětováním života a poté až do smrti, existující pověst svatosti v rámci církevního společenství a nezbytnost zázraku, který se udál na přímluvu Božího služebníka po jeho smrti a stvrzuje beatifikaci.

Jak pro vatikánský deník *L' Osservatore Romano* vysvětluje sekretář Kongregace pro svatořečení, mons. Marcello Bartolucci, papež František dnešním dokumentem zavádí čtvrtý možný postup v beatifikačním řízení. Vedle uznání mučednictví, hrdinských ctností a ve výjimečných případech takzvané ekvipolentní beatifikace staví obětování života, které se dvěma prvně jmenovaným skutkovým podstatám podobá, avšak zcela se s nimi neshoduje. Chybí zde totiž pronásledovatel, který v případě mučednictví nutí k zapření Krista, a trvalé, dlouhodobé uplatňování křesťanských ctností, zejména pak heroické lásky. Právě z toho důvodu dokument hovoří o krátkodobě následující smrti, což sice neznamená bezprostřední úmrtí, avšak ani natolik vzdálené, aby se hrdinský čin změnil v hrdinskou ctnost. Pokud bychom mohli stanovit jakýsi žebříček v soudních procesech ověřujících svatost kandidáta, pokračuje mons. Bartolucci, mohli bychom na první místo postavit mučednictví, na druhé heroické ctnosti a na třetí hrdinský skutek obětování života až k jisté smrti.

Kongregace pro svatořečení se problematikou hrdinského obětování života začala hlouběji zabývat před třemi lety, dodává její sekretář, a ustavila zvláštní pětičlennou studijní komisi, jejíž práci v únoru roku 2015 schválil a podpořil také papež František. Avšak kupříkladu již Benedikt XV. nevyklučoval z úcty oltáře ony křesťanské svědky, kteří vydali život v nejvyšší oběti lásky, jako byli ošetřovatelé při morových epidemiích, pro které nákaza znamenala jistou smrt, uzavírá pro deník Svatého stolce mons. Marcello Bartolucci. Před rokem (2.6.2016) se na Kongregaci pro svatořečení konalo shromáždění patnácti odborníků (deseti poradců a pěti postulátorů), věnované právě otázce obětování života. Vedl jej **mons. Enrico Dal Covolo**, rektor Papežské lateránské univerzity, který pro naše mikrofony shrnul, za jakých okolností může nastat tato výjimečná situace:

*"Rozhodnutí Svatého otce reaguje na obtíže, které se někdy vyskytly v průběhu kanonického procesu. Například bylo zahájeno šetření ve věci mučednictví a pak se přešlo k procesu o heroických ctnostech, což jsou dvě velmi odlišná soudní řízení, protože u daného kandidáta nebylo dobře poznatelné, o jakou skutkovou podstatu se jedná. Kupříkladu – abych uvedl všeobecně známé případy – se jedná o Božího služebníka *Salva d'Acquisto* (italského karabiníka, který nabídl svůj život za skupinu 22 civilistů při nacistické represi), anebo o *Maxmiliana Kolbeho*, který byl blahořečen pro heroičnost ctností a svatořečen jako mučedník. To je důkazem obtíží, které v průběhu řízení mohly nastat a které nyní, v případě některých ambivalentních procesů, řeší tato třetí cesta. Například zde není potřeba, aby bylo potvrzeno pronásledování, nenávisť k víře a krveprolití, jak se to naopak předpokládá při mučednictví. Je naopak třeba dokázat souvislost mezi obětováním života a předčasnou smrtí, přijatou z lásky k Bohu a bratrům."*

Uvedl pro Vatikánský rozhlas rektor Papežské lateránské univerzity.

11.7.2017

Kanadští biskupové: Zákon o genderu ohrožuje svobodu slova

Ottawa. „Gender nelze oddělit od biologické pohlavnosti, ani si jej nelze volit“, prohlásila Kanadská biskupská konference v reakci na zákon, přijatý v červnu kanadským parlamentem. Genderová identita a její vyjádření se podle něj nově řadí k motivům diskriminace, kterou kanadský trestní zákoník bude stíhat jako zločin z nenávisť. Cílem zákona je právní ochrana skupin, které se odlišují svou identitou, před nenávisťnou propagandou. „Církev považuje všechny lidi za nositele vrozené důstojnosti, kterou jim udělil Bůh, náš Stvořitel“, píší kanadští biskupové ve svém prohlášení. Z tohoto důvodu církev pokládá za nespravedlivou „jakoukoli formu diskriminace a násilí proti člověku, společenství či kategorii osob“, sdílí biskupové cíle antidiskriminačního zákona.

Jak však dále poukazují, některé principy nového zákona, byť nacházejí širokou odezvu v dnešní společnosti, se nesetkávají s podporou u katolíků. Nejvýznamnější z nich je požadavek oddělit gender od biologické sexuality anebo ponechat jeho volbu na jedinci. „Tento klíčový princip moderní genderové teorie stojí v rozporu s přirozeným zákonem a křesťanským zjevením, a jako takový jej proto důrazně odsoudili jak papež František, tak Benedikt XVI. Jak totiž čteme v knize Genesis, Bůh stvořil člověka jako muže a ženu (Gn1,26-27), a podle Katechismu katolické církve „každý člověk, ať muž či žena, musí uznat a přijmout svou vlastní pohlavnost“, která zahrnuje „tělesné, mravní a duchovní odlišení i vzájemné doplňování“ a „ovlivňuje všechny stránky lidské osoby v jednotě jejího těla a duše“ (2332,2333)“, upozorňují kanadští biskupové.

Členy Kanadské biskupské konference zejména znepokojuje dopad nově přijatého zákona na svobodu vyjadřování, sdružování a vyznání. Vyzývají proto kanadské katolíky a všechny lidi dobré vůle, aby hájily tyto svobody a ono pojetí lidské důstojnosti, na kterých jsou založeny.

14.7.2017

Jsou děti z rodin a homosvazků opravdu stejné?

Vatikán. Deník Svatého stolce (3.-4.7.2017) si všímá obtíží, za jakých vyrůstají děti, počaté přirozeně či prostřednictvím umělého oplodnění a později osvojené homosexuálními dvojicemi. Zatímco dosud se nesouhlas či souhlas s takovýmto výchovným vzorcem zakládal spíše na abstraktních principech, v posledních deseti letech zejména anglosaská sociologie předložila řadu studií na toto téma. Jejich autoři většinou vycházejí z úmyslu pozitivního vykreslení této reality, což se projevuje na jejich dílčím pohledu. Téměř vždy jsou totiž dotazováni rodiče, kteří mají samozřejmě zájem na tom, aby své okolí i děti ubezpečili o naprosté vyrovnanosti dané situace. Na omezenost takového metodologického přístupu, a tudíž i na diskutabilní závěry zmíněných sociologických šetření na základě jejich zevrubné analýzy upozorňuje v nově vydané studii mladá italská psycholožka Elena Canziová, která vyučuje na milánské Katolické univerzitě (*Omogenitorialità, filiazione e dintorni*, Vita e Pensiero, 2017).

Sociologický výzkum by totiž rád dokázal, že neexistují rozdíly mezi dětmi žijícími s homosexuálními dvojicemi, a jejich vrstevníky vychovávanými v rodinách. Zaměřuje se přitom na dva faktory – kvalitu vztahů (většinou vnímanou ze strany rodičů) a psychosociální adaptaci dětí. Menší pozornost věnuje utváření jejich identity, tedy klíčovému bodu zejména v dospívání, a také snahám o dohledání vlastního původu – tedy chybějícího rodiče. Mezi homosexuálními dvojicemi s dětmi dnes převažují ženy, což předpokládá těhotenství jedné z nich a zakládá pozdější obtíže tzv. „sociální matky“. „Zatímco přítomnost otce a matky v heterosexuálních párech vede ke dvou zcela odlišným formám dětského přilnutí, které nepřipouštějí konfrontaci a snáze akceptují případné preference, přítomnost dvou stejnopohlavních rodičů nevyhnutelně znamená konkurenci a otázku, kterého z členů dvojice má dítě ve větší oblibě“, píše italská socioložka. Mužské dvojice, které se nutně uchylují k tzv. náhradnímu mateřství, sice v tomto smyslu stojí na stejné úrovni, přestože pouze jeden z mužů je dárce genetických dat. Děti z takovýchto dvojic zase silně znepokojuje představa, že při jejich početí hrály rozhodující roli peníze.

Rodičovské homosexuální dvojice nepochybně mnohem vyrovnaněji sdílejí péči o domácnost, nepodléhají konvencím a v porovnání s heterosexuálními páry se vyznačují lepšími komunikačními schopnostmi a účinnějším řešením problémů, vyplývá z analyzovaných sociologických výzkumů. Podle italské odbornice se ale ve studiích přikládá větší váha péči o děti a citovému zázemí, tedy mateřským postojům, zatímco výrazně méně se zvažuje naplnění otcovské role. Další slabinou jsou chybějící mezigenerační vztahy s prarodiči vzhledem k tomu, že původní rodiny nikoli pokaždé schvalují homorodičovství.

Badatelé se také dotazují na sexuální orientaci dětí – stávají se z nich homosexuálové, pokud mají homorodiče? Podle studií tento trend skutečně převažuje, zejména u dětí žijících s ženskými dvojicemi, ačkoli výjimkou není ostentativní poukaz na dětskou heterosexuálnost, dokazující domnělou normalitu homorodiny. Děti z homosexuálních dvojic dosahují lepšího školního prospěchu, ale také častěji holdují drogám a alkoholu, vykazují nižší úroveň samostatnosti a vyšší stupeň úzkosti než jejich vrstevníci žijící v rodinách. Zatímco pro potomky heterosexuálních párů se stabilita rodiny a manželství kladně promítá do zdárného růstu, u dětí z homosexuálních dvojic je spíše překážkou. Vnímají tuto okolnost jako pouto, znemožňující další vývoj, potvrdily studie.

Jak podotýká Elena Canziová, analyzovaná šetření nepojednávají o obtížích spojených s postavou tzv. sociálního rodiče. Právě ten totiž klade největší odpor při hledání chybějícího původního biologického rodiče. Tuto zcela zásadní otázku po osobní identitě dosavadní studie označují eufemismem „zvědavost“ a „hledání vlastního biologického původu“ raději definují jako „určení genetické příbuznosti“. Problém absence rodičů se samozřejmě vyskytuje i při běžné adopci, připouští Canziová. Tehdy však adoptivní rodič nevytěsňuje původního rodiče, nýbrž na sebe bere tíži bolesti, způsobené chybějícím rodičem, a odčiňuje ji. To však nelze říci o tzv. rodičích, kteří svou volbou anonymního dárce sami nesou odpovědnost za vakuum, které je jedinou odpovědí na otázku po vlastním původu jejich potomků. Pokud se tak dítě rozhodne hledat původního biologického rodiče, jedná v příkrém rozporu s volbou adoptivních rodičů, kteří se úmyslně rozhodli zplodit sirotky.

Největší obtíže zažívají děti z homosexuálních domácností ve vztahu k vrstevníkům. Jejich spolužáci nešetří zesměšňováním a šikanou, což vzbuzuje pocity méněcennosti a abnormality a vede k různým obranným strategiím (od popírání vlastní rodiny po zatajování skutečnosti). Řečeno souhrně, „děti homosexuálních dvojic častěji vyhledávají pomoc veřejných služeb, vykazují sníženou heterosexuální identifikaci a naopak zvýšenou frekvenci homosexuálních vztahů a ve svých domovech se cítí méně bezpečně“, uzavírá italská psycholožka. Na základě takového složitého a nejednoznačného obrazu lze tudíž jen velmi obtížně tvrdit, že neexistují rozdíly mezi dětmi žijícími v rodinách a homosvazcích, komentuje její závěry vatikánský deník *L'Osservatore Romano*.

Anselm Grün: Zvu evangelíky k přijímání. Maria? Není odlišná od nás hříšníků

Německo. „Vždycky vybízím všechny, aby přistupovali k přijímání“ - říká bavorský benediktin Anselm Grün - i u nás známý autor nesčetných publikací - který napsal spolu s předsedou Rady evangelických církví v Německu, Nikolausem Schneiderem, knihu nazvanou *Luther gemeinsam betrachtet* (Luther ve společné perspektivě). V rozhovoru pro [webovou stránku Německé biskupské konference](#) říká otec Anselm Grün o přistupování k přijímání společně s evangelíky: „Když v našem opatství v Münsterschwarzach dávám kurzy, vždycky výslovně všechny vybídnu, aby přistupovali k přijímání, protože někteří evangelíci se zdráhají. Když je však vyzvu, rádi přijdou. Katolický farář slouží eucharistii způsobem, který je jiný než ten evangelický, což je součást rozdílných pojetí různých konfesí. Důležitá je víra v to, že Ježíš je přítomen v hostii pronesením slov ustanovení »Toto je moje tělo« a »Toto je moje krev«. Nic tedy nebrání tomu, abychom přijímali společně,“ říká otec Anselm Grün.

S jeho míněním evangelický pastor Schneider tak docela nesouhlasí, neboť evangelíci se od katolíků liší právě co do víry v Ježíšovu eucharistickou přítomnost.

Německý benediktin se v téže rozhovoru vyjádřil také k osobě Ježíšovy matky a ve snaze přiblížit se evangelickému pojetí říká o Marii, že „je prototypem vykoupené lidské bytosti. To, co je řečeno o ní, je řečeno také o nás,“ podotýká s odkazem na list Efesanům (1,3-4), „ve kterém sv. Pavel říká, že jsme byli vyvoleni v Kristu před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění. Neznamená to tedy, že Maria je speciální bytost, a my ubozí hříšníci, což je bohužel častá interpretace, ale není to katolická dogmatika,“ prohlašuje překvapivě německý benedikt, otec Anselm Grün na stránkách Německé biskupské konference.